

Společenský debutant

Postupem času jsme se Ženou zjistili, že náš dosud poměrně bohatý společenský život začíná skomírat, protože chodit na návštěvy s dosud neukázněným Gerrym se jaksi nehodí. Zvali jsme tedy raději přátele k nám domů. Oproti tvrzení odborné literatury Gerry kupodivu nehlídá svěřený majetek, ale vášnivě vítá každého, kdo zazvoní a překročí náš práh. Někdy s ním musím i zápasit, aby návštěvu neulízal. To se týká doslova každého, nejen členů rodiny nebo jemu známých lidí. Usoudil jsem, že má spíše smysl pro sdružování, že má radost ze zvětšující se smečky. Chtěl bych někdy udělat pokus, jak bude náš vítací pes reagovat na případného vetřelce v naší nepřítomnosti, ale nelze sehnat figuranta, který by se tomuto experimentu s dobrmanem dobrovolně propůjčil. Máme takovou teorii, že v tomto případě by Gerry zloděje náležitě přivítal a ještě mu uvařil kafe.

Po několika týdnech nastal čas uvádět Gerryho do společnosti. Debutant netušil, že cizí prostředí není místem pro jeho obvyklé řádění, ale naopak místem, kde musí být maximálně ukázněný. Nejprve jsme ho vodili tam, kde se kromě rybiček nevyskytuje žádné další zvíře. První návštěvou byli Adamovi, kteří tvrdili, že jim psi nevadí, že je mají rádi, a jiné nepředložené sliby. Zpočátku vše probíhalo normálně – Gerry ležel pod stolkem v obývacíku, na stole hromada sušené kořeněné stravy na tálcích a talířích, množství šálků s překapávanou kávou (nové zařízení domácnosti, dosud nezaběhlé) a skleniček s pivem a kořalkou. Pohoda trvala až do chvíle, kdy se začal Gerry nudit (asi za dvacet minut, za zvyšující se frekvence uklidňujících povelů, zkraje ceděných mezi zuby).

„Jen ho nech, ať si hraje, nám psi *opravdu* nevadí.“

Tenkrát zde našťastí nedošlo k totální destrukci domácnosti ani k vyčíslitelným škodám. Když ale Gerry začal měnit roviny svého pohybu z podlahy do vyšších sfér, došlo mi, že fungl nový

finský kožený sedací nábytek, který byl vlastně důvodem i očekávaným předmětem obdivu naší návštěvy, není rozhodně to pravé místo pro řádění našeho chlapečka (zvláště pro jeho nezastřížené, na asfaltu ještě neobroušené a ostré drápy). Raději jsme návštěvu nebyvale brzy a v nebyvalé střízlivosti ukončili za chápavých cito-slovcí hostitelů. Pochopili jsme, že je ještě trochu brzy, společenský život obnovíme později, až se Gerry uklidní. (Netušil jsem, že relativní uklidnění tohoto pitomce nastane až po jeho čtvrtém roku věku.)

Další společenská událost se naskytla až na Silvestra. Přijali jsme pozvání od přátel – Pepy a Evy – na jejich chalupu v Jezvě. Měli jsme přijet už den předem, alespoň prý chalupu vytopíme a připravíme pro jejich další přátele a zaměstnavatele, kteří přijedou z důvodu časového zaneprázdnění až v určený den vpoledvečer. Prý s sebou musíme vzít Gerharda, protože mají na chalupě knírače, aspoň budou mít oba psi společnost. Pozemek je pečlivě oplocený, takže psi nemohou zdrhnout (o půl roku později se to Benovi podařilo, zdrhnul za hárající fenou a přejelo ho auto, Pepa a jeho děti ho oplakali, Gerry zdědil pytel granulí).

Dnes by asi soužití dvou dospělých psů skončilo pro Bena tragicky, ale tenkrát Ben bral Gerryho jako dosud nesvéprávné štěně a maximálně a vstřícně ho toleroval. Ten první den i večer pobytu se změnil v neutuchající honičku, obě černá a zatím ještě stejně velká psiska neúnavně lítala po celé chalupě i zahradě bez známek únavy. Oba byli zpěnění a mokří, udýchání a stále připravení ke hře. Pokud jeden začal umdlévat a někde usnul, druhý mu nedal pokoj a začalo to znovu. Teprve druhý den se oba jakž takž uklidnili.

Nazítří odpoledne přijeli podnikatelé ve svých mazdách, toyotách a nissanech. Jistě, bylo tu i Mitsubishi Pajero pražského nakhladatele, který tento teréňák nutně potřeboval pro jízdu po asfaltu v metropoli (ó, jak bych toto auto využil já) – bylo malebně zablácené, jako by sem přijel vyschlým korytem potoka, i přes to, že jsme byli na hlavním silničním tahu. Nikdy jsme se se Ženou nepohybovali ve společnosti horních deseti tisíc, takže jsme zatím mlčky nepřestávali žasnout nad způsobem života těchto nových

zbohatlíků. Jejich příjezdem začal nový rozměr oslav, neustále se ozývaly salvy šampaňa, z destilátů se pila pouze originál whisky a koňaky, my jsme zůstali (já i díky předchozímu dni a tradiční lehké nevolnosti) u vyzkoušeného a časem prověřeného piva. Psi se už tou dobou někam vytratili a já jsem měl radost, že máme pokoj.

Protože ve vesnici je mizerný příjem televize i FM, neměli jsme přesný přehled o čase (jako by to nebylo jedno), ale na Silvestra o půlnoci jde o každou vteřinu. Pan nakladatel se uvolil, že přistaví Pajero pod otevřené okno, otevře zadní dveře a pustí autorádio. V opilecké zblblosti však pustil magneták a my jsme marně čekali na časové znamení. Když jsme podruhé poslouchali stejný sled skladeb (autorevers furtšlapky), došlo nám kolem druhé hodiny, že už je Nový rok. Na tento signál začalo mohutné připíjení, nové salvy a vypouštění rachejtlí z okna i venku (patrně od této doby Gerry nenávidí jakýkoliv takový hluk). Na oslavu začali ostatní účastníci auty divoce jezdit po zahradě (prý motokorida) a ničit vše živé i neživé. Pepa jenom smutně koukal.

Když se rozplynul dým, začal jsem se pítidit po Gerrym – objevil jsem ho dávícího se nahoře v ložnici. Rázem jsem vystřízlivěl a pídil se po příčině. Nenechal se pohládit, uklidnit, ani na mne nijak nereagoval. Potom jsem objevil ve zvracích bílé chuchvalce a došlo mi po zevrubném prozkoumání, že se jedná o pevný podpalovač PEPO, který tu byl v dostatečném množství u každých kamen. Zbytek noci jsem už trávil s Gerrym, chvíli venku, chvíli v teple, nenáviděl se, nenáviděl ostatní a snažil se za každou cenu být i nadále příjemným společníkem (později mi Žena řekla, že jsem byl tou dobou naprosto nesnesitelný).

Dopoledne oslavy pokračovaly, ale tou dobou jsme byli už na odjezdu. Gerry se z tohoto zážitku vzpamatoval doma až druhý den, jeho nechutenství a dávení naprázdno jsem přičítal i předchozímu vysílení s Benem a jízdě v autě. Dnes už vím, že jsem tenkrát ve své neznalosti tu příhodu s podpalovačem strašně a trestuhodně podcenil.